

Franta, Tomáš a kopřivosečka

Alena a Ondřej Fischerovi

Hurá, dva měsíce školy utekly a konečně jsou tu podzimní prázdniny. Rychle to došlo i babičce v chaloupce pod Beskydy, když se u ní rozletěly dveře a dovnitř vpadla nerozlučná dvojka kamarádů, Franta s Tomášem. „Ahoj ahoj ahoj babí, tak jsme tady!“ vyhrkli jeden přes druhého. „É, ej, hoši, to sem sa lékla, eště teď mám z vás pocuchané nerve, ogaři, a vy už ste zas tady? Óplně sem zapomněla, že máte zas přijít.“ V marné snaze zachránit chaloupku před zkázou musela rychle vymyslet, jak dva nezbedy zaměstnat. Venku zrovna ještě svítilo podzimní sluníčko (zima se asi někde zapomněla), a tak měla babička práci rychle vymyšlenou. „Hoši, co kdeby jste skočili na lóku, nasekat slépkám kopřivy? Já zatím dám vařet věc brambór, protože tých šest, co je v hrncu, nám všem asi stačēt nebode...“

Franta s Tomášem nasadili kyselý úsměv a pronesli: „Uá, trhat kopřivy? My jsme chtěli jezdit na kole, když je tak hezky teploučko... Vždyť kopřivy strašně pálí! To zas budeme dožahaní a a...!“ Ale babička mu pohotově skočila do výmluv: „Nebo můžete, ogaři, vozet z chliva hnůj a vyčistit ho...“ No fuj, ten smrad a dřina, pomysleli v duchu kluci. „Tak my jdeme, babi, raději na ty kopřivy.“

Dvojka kamarádů zalezla do kůlny a uspořádala válečnou poradu. To musíme nějak chytře zaonačit, jak natrhat kopřivy a přitom se jich ani nedotknout, a ještě si zadržet na kole. Přece jsme sem neprijeli makat, chceme si snad odpočinout. To se musí nějak zaonačit. „Moje řeč, kámo. To je nápadíček.“ A hned se dali do díla.

Po hodině vrzání, skřípání, řezání a bouchání, za kterou mimochodem mohli mít kopřivy dávno dvakrát nasekané, se vynořily z kůlny dvě vyšňořená kola. První vedl Franta. Z předního kola trčely pevně přivázané, na koncích naostřené klacky. Před předním kolem byla jakýmsi záhadným způsobem připevněna radlice vyrobená ze staré ohnuté lopaty, která měla řidiče kola chránit před vysokými kopřivami. „Takže, já jsem kombajn!“ zahoukal Franta na Toma, nastartoval kolo a vyrazil na louku. „Nó, a já sběračka!“ ozvalo se z kůlny a vynořilo se další kolo, taky speciálně vybavené - za sedlem mělo do vidlice přivázané dvoje hrábě, ze kterých dopředu vedla přimontovaná tyč. Když Franta na tyč zatlačil směrem dolů, hrábě se zvedly a vezly se ve vzduchu, když ji pustil, hrábě klesly k zemi a poslušně hrabaly všechno, co jim přišlo pod ruku, teda vlastně pod zuby. „Á jede se! Tó bude, panečku, seno..., teda kopřivoseč!“ liboval si Tomáš.

Franta na kombajnokole zajel do kopřiv, ale naostřené klacky klátily kopřivy jako špatně naostřená kosa. Vlastně je jen ohýbaly. „Nu což, musím nabrat trochu rychlost, aby to líp kosilo.“ A světe div se, ono to fungovalo. Tomáš s hráběmi kopřivy stahoval na velkou hromadu, a během pár sekund vysekli dvoumetrový pruh. „Jsem říkal, že to bude rychlovka, kdepak srpem, to by jsme tu byli ještě do večera. Nasečeme bábrlince na celý týden, ať to máme z krku. A za chvílku frčíme jezdit.“ „Moje řeč,“ odpověděl Tomáš. Jak tak rozumovali, nevšimli si, že pod hráběmi narůstá a narůstá a narůstá, hromada kopřiv, která najednou skočila na zadní kolo a zamotala se do řetězu. Kolo se zaseklo, smýklo sebou, a plavmo vzduchem poslalo Tomáše do těch největších a nejstarších kopřiv. Což my znalí víme, že ty nejvíc pálí, že? „Co to je za řev?“ otočil se Franta. Ale to neměl dělat. Kde se vzala, tu se vzala, najednou na louce díra jak hrom a namířila si to přímo před Tomášovo kolo. To se do ní zakouslo, pro změnu se postavilo na přední, a další výtečník letí velkým obloukem a řevem do těch nejpálivějších kopřiv. Když se oba vzpamatovali a zvedli své obráběcí stroje, zjistili, že mají nějaký divný tvar. Nějaká šiška nebo co... Kola kulhala stejně jako oba výtečníci. A bylo po parádě.

Když se dohrabali zpátky do babiččiny chaloupky, babička nevěděla, jestli se má strhat smíchy nebo brečet. Škrábali se, jako kdyby je někdo strčil do mraveniště a ještě posypal pytlek blech. Inu, ono se to moc nevyplácí, vymýšlet chytračinky, klíčky a smyčky, čárky a háčky, kterak se lidově řečeno z práce ulít nebo si ji všelijak ulehčit. Znam to z vlastní zkušenosti, mohl bych vám vyprávět... ale to až někdy jindy, nerad bych ztratil autoritu před svými žáky, a navíc, já už jsem se taky polepšil. Ostatně takovou práci po nás Pán Bůh nechce, má rád poctivou, čestnou a férovou práci. Apoštol Pavel to připomíná v Efezským 6:8 Víte, že Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní, ať je to otrok nebo svobodný. Tak doufám, že i vy chcete být poctiví a dělat práci pořádně, jak se to líbí Pánu Bohu.